



За не зовсім звичним графіком, з виправданих причин, світ побачив черговий випуск щоквартального часопису Дрогобицької духовної семінарії «Слово». Враховуючи ситуацію з проголошеною ВООЗ пандемією COVID 2019, для редколегії було цілком природним присвятити черговий номер семінарійного релігійно-суспільного часопису «Слово» роздумам над християнським розумінням хвороби і страждання. Шукайте часопис на парафіях або у [редакції](#) .

У шпальті головного редактора релігійно-суспільного часопису ДДС «Слово», зокрема, читаємо: «Весняні місяці 2020 р.Б. закриті у власних домівках і позбавлені засобів на проживання українці почувалися дуже неспокійно. Причиною цього стали масовані атаки через ЗМІ, які бомбардували повідомленнями про жахливі наслідки коронавірусної недуги у різних країнах. Як зазначають спостерігачі, в Україні боротьба з нею була значно ускладнена непрофесійними діями державної влади на найвищому рівні, яка спочатку на «повному скаку» в буквальному сенсі зупинила країну, коли за офіційними повідомленнями ще не було жодного хворого на COVID 2019; згодом в процесі «боротьби» з вірусом призначила винною у його поширенні Церкву (що дало підставу для іронічного окреслення «побожний коронавірус», тобто такий, що відвідує лише храми, а «велюрові» ресторани і супермаркети обминає), а на кінець, коли хвороба почала поширюватись галопуючим темпом, скасувала більшість обмежень. Все це повністю дезорієнтувало українців, довіра яких до ЗМІ і державної влади значно похитнулася. Багато експертів з жалем констатують, що «карантинне затишшя» в Україні таки було підступно використане державною владою для своїх цілей. З однієї сторони, у неї з'явилась чудова нагода списати на нього власні економічні провали, які чітко накреслились вже під кінець 2019 р.; з іншої – стало можливим, локалізуючи загрозу публічних вуличних протестів незадоволених громадян, застрашених можливістю заразитися, просувати власні сумнівні і навіть небезпечні зовнішньо- та внутрішньополітичні цілі. Крім усього іншого, для віруючих громадян України справжнім шоком стала новина, що владоможці бажують, по-суті, відновити характерні для ще радянського режиму переслідування за релігійні переконання, запровадивши покарання за критичні висловлювання стосовно антигуманних і протиприродних цінностей,

поширюваних прихильниками антинаукової гендерної ідеології неомарксистського типу, яка маніпулятивно підступним чином проникає в різні сфери суспільного життя, за мовчазної згоди або навіть прямого сприяння органів державної влади та масованої медійної підтримки. Все це відбувається на тлі послідовного усунення з навчальних закладів християнської етики та щораз відчутнішої критики в бік Церкви. Такі новини не можуть не непокоїти громадян країни, культура і державотворчі традиції якої побудовані на християнських цінностях Володимирового Хрещення 988 р.Б.».

Відтак у головній частині 82-го випуску семінарійного «Слова» у статті «Коли біль стукає у серце» ректор семінарії о. д-р Мирон Бендик, відштовхуючись від свідчень всесвітньовідомого лікаря і науковця Віктора Франкля про психологію поведінки людей у концентраційному таборі, по-богословськи представляє картину адекватного ставлення християнина до таких життєвих викликів як хвороба та страждання, аплікуючи її і до сьогоднішніх подій коронавірусної пандемії. На запитання «Хвороба. Промисел Божий, чи кара за гріхи?» намагається дати відповідь Тарас Фаль у однойменній статті. Микола Цмоканич подає святоотцівський синопсис проблематики страждань («Святоотцівське розуміння страждання»). Василь Хомин веде мову про гідність та виняткову роль людей з обмеженими можливостями у суспільстві, паралельно описуючи служіння Церкви таким особам у спеціальних спільнотах («Церква і люди з особливими потребами»). Короткий життєпис лікарів, які своєю жертівністю та самовідданістю у служінні Богові та людям удостоїлися вінців святості, наводить Тарас Петруняк у публікації «Святі, котрі зцілювали не тільки душі». Роман Ковівчак намагається знайти причини героїчного свідчення Любові «аж до смерті» християн-мучеників у статті «Переслідували мене – переслідуватимуть і вас. Або феномен мучеництва». Завуальоване «благо» евтаназії розвінчує Ярослав Мисак у статті «Питання життя і смерті». Нездорову релігійність, яка часом проявляється у зверненні до т.зв. народних «цілителів», ворожок, мольфарів тощо при певних життєвих негараздах, у своїй викриває Юрій Бігун («Хворобливі "зцілення", або чи варто ходити до ворожок»). Володимир Литвин намагається представляє дискусійне христологічне питання про причини та природу страждань нашого Спасителя у статті «Чому страждав Христос?».

У рубриці «На гранях часу» читач може збагатитися досвідом багатолітнього служіння медичного капелана через інтерв'ю з нашим респондентом о. Тарасом Рисеєм. У своєму зверненні до молоді Михайло Карпінець, ставлячи правильні наголоси, змальовує особу популярної професії-покликання лікаря, заохочуючи до вибору такого життєвого служіння («Лікар. Професія, чи покликання?»). Назар Городиській у своїй біографічній публікації висвітлює життя і служіння величної постаті, званої не тільки в християнському світі – Агнес Гондже Бояджіу, більш відомої як Мати Тереза з Калькутти. У статті «Уроки про сенс страждання від психолога в концтаборі» Дмитро Білий черговий раз ділиться перлинами світової літератури, представляючи відомий твір австрійського психолога, психіатра та філософа Віктора Франкля «Людина у пошуках справжнього сенсу». Низку кінострічок про бельгійського святого Йозефа Даміана де Вестера описує викладач семінарії п. Ігор Бриндак («Бельгійський святий Йозеф Даміан де Вестер у світовому кінематографі»).

У рубриці «Подих skinii» представлений біблійний погляд на тематику страждань, з якою крізь призму життєвої історії Йова знайомить нас Іван Іваненко («Бог дав – Бог і взяв»). Духівник та викладач семінарії о. д-р Олег Чупа пропонує дещо глибше, з точки зору східнохристиянської духовності, поглянути на спасаючий досвід хворіб та

страждань («Досвід хвороби. Коли Бог навідує нас»).

Остання рубрика часопису «Семінарія» представлена цікавим інтерв'ю з нашими випускниками та літописом семінарійних подій. Завершується семінарійний щоквартальник традиційно – захопливим кросвордом, за допомогою якого пильний читач зможе перевірити свою уважність та взяти участь у розіграші корисного приза-подарунка.